

Ἡ Ζολάνδη παρετήρησεν ἐπὶ μακρὸν τὸν μοναχὸν, οὐτινος τοὺς τραχεῖς χαρακτῆρας τοῦ προσώπου καθίστα πρᾶνους καὶ ἡρέμους ἢ ἐντελῆς γαλήνη τῆς συνειδήσεως, καὶ πάραυτα ἠσθάνθη τὴν καρδίαν τῆς πλήρης ἐμπιστοσύνης καὶ ἐνόμισεν ὅτι ἤκουσε φωνὴν λέγουσαν αὐτῇ ὅτι ὁ Μαλκράφτ δὲν ἐψεύδετο.

— Λέγετε, πατερ μου, λέγετε, εἶπεν ἡ δέσποια . . . σὺ πιστεύω . . . ἄλλως τε, ἂν ψευσθῇτε εἰς μίαν θνήσκουσιν, μίαν ἡμέραν ὁ Θεὸς θὰ σὰς το ἀποδώσῃ.

— Δὲν θ' ἀποθάνῃς, Ζολάνδη, διότι ἡ ἀλήθεια, τὴν ὁποίαν θ' ἀκούσῃς ἀπὸ τῆς χεῖλης μου, θὰ σοι μεταδώσῃ νέαν ζωὴν.

Καὶ τότε ὁ μοναχὸς διηγήθη αὐτῇ ὅλα τὰ παρελθόντα συμβάντα τὸν ἀπελπισμὸν τοῦ Ὀλιβιέρου, τὰς πρὸς ἀνέυρεσιν αὐτῆς ματαιὰς προσπάθειάς του, τὴν ἀπόπειραν τῆς κατ' αὐτοῦ δολοφονίας καὶ τέλος πανθ' ὅσα οἱ ἀναγκῶνται ἡμῶν γνωρίζουσιν ἤδη.

Καὶ καθ' ὅσον διὰ τῶν λόγων τοῦ Μαλκράφτ ἀπεδεικνύετο ἡ ἀθωότης τοῦ Ὀλιβιέρου καὶ ὁ πρὸς αὐτὴν ἀπειρος καὶ εὐλικρινὴς ἔρωσ του, ἐπὶ τοσοῦτον ἀνέκφραστός τις χαρὰ ἐξωγραφίζετο ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς Ζολάνδης, ἡ δὲ ὄψις τῆς ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἡλλοιοῦτο παραδόξως.

Ὅτε ὁ Μαλκράφτ ἐτελείωσε, δάκρυα θαλερὰ κατέκλυσαν τοὺς ἄλλοτε ζωηροὺς ὀφθαλμούς της.

— Ἀχ! πάτερ μου . . . πάτερ μου! εἶπεν ἡ Ζολάνδη ἐπὶ τέλους, πράγματι οἱ λόγοι σὰς μοὶ μετέδωκαν νέαν ζωὴν! . . . Ἀχ! ἀγαπητέ μου Ὀλιβιέρ! . . . ἄρά γε θὰ με συγχωρήσῃς ποτέ; . . .

— Πλὴν, προσφιλὴς μου κόρη, ἐπανελάθεν ὁ μοναχὸς, πῶς, ἀφ' ὅπου ἀπαξ διέφυγες τῶν χειρῶν τοῦ Ζιάκ, εὐρίσκεισαι ἤδη ἐν τῷ μεγάρῳ του;

Τότε καὶ ἡ Ζολάνδη διηγήθη τῷ μοναχῷ πῶς περιέπεσεν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Νασίμ καὶ πῶς οὗτος, ἐξ ἀπροσδοκήτου ὅλης συμπτώσεως, ὠδήγησεν αὐτὴν εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Ζιάκ.

Ὁ Μαλκράφτ ἠκροῖτο αὐτῆς μετὰ προσοχῆς.

— Εἰς ὅλα ταῦτα βλέπει τις προφανῶς τὸν δάκτυλον τοῦ Θεοῦ, εἶπεν ὅτε ἡ Ζολάνδη ἐτελείωσεν. Ἀλλὰ τώρα πρέπει νὰ ἴδωμεν τὸν Ὀλιβιέρ.

— Εἶνε λοιπὸν ἐδῶ;

— Σοὶ το εἶπον . . . εἶνε εἰς Λανζάι . . . μετὰ τοῦ Ζεβάν.

— Πῶς θὰ κάμωμεν λοιπὸν;

— Ἡ ὑπόθεσις εἶνε δύσκολος, ἀλλ' ὅχι καὶ ἀδύνατος. Ἐν πρώτοις εἶνε ἀναγκαῖον νὰ νομίζῃ ὁ Ζιάκ ὅτι εἶσαι πάντοτε ἀσθενής, ν' ἀποδιώξωμεν δὲ ἀπὸ νοῦν του πᾶσαν ἰδέαν ἀναρρώσεως . . . Τοῦτο δὲ θὰ μας χρησιμεύσῃ καὶ ὡς πρόσκαις ὅπως ἐπανεέλθω μετὰ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο θὰ ἴδω τὸν Ὀλιβιέρ καὶ τὸν Ζεβάν καὶ θὰ συννενοηθῶ μετ' αὐτῶν. Μέχρι τῆς ἐπιστροφῆς μου, καθ' ἣν θὰ σοι διακοινώσω τὴν ἀπόφασίν μας, δέου

εἰς τὸν Ὑψιστον καὶ ἔλπιζε! ἔλπιζε πάντοτε! . . .

— Καὶ ὁ πατήρ μου, ὁ δυστυχὴς πατήρ μου τί ἀπέγεινεν;

— Πρῶτον εἶνε ἀνάγκη νὰ προσπαθῶμεν νὰ σε ἀποσπᾶσωμεν ἀπὸ τοὺς ὄνυχας αὐτοῦ τοῦ δαίμονος τοῦ Ζιάκ καὶ ἔπειτα νὰ σκεφθῶμεν περὶ τοῦ πατρός σου. Τώρα θὰ ἐπανεέλθω εἰς τὴν μονὴν καὶ κατόπι θὰ μεταβῶ εἰς Λανζάι ὅπως ἀνακοινώσω εἰς τὸν Ὀλιβιέρ τὴν χαρμώσυνον εἰδησιν τῆς ἀνευρέσεώς σου καὶ συσχεφθῶμεν περὶ τῆς ἀπελευθερώσεώς σου.

— Ἀχ! πάτερ μου! . . . εἶπεν ἡ Ζολάνδη.

— Πρὸ πάντων ὅμως πρέπει νὰ ἔχῃς φρόνησιν . . .

— Θὰ προσπαθῶ . . . ἂν καὶ ἡ εὐτυχία μου ᾔνε πολλὴ μεγάλη.

— Καὶ νὰ προσπαθήσῃς νὰ κάταστήσῃς αὐτὴν ἐτι μεγαλειτέραν, κρύπτουσα ἀπὸ τὰ βλέμματα τῶν ἐχθρῶν σου τὴν ἐλπίδα, ἡ ὁποία ἐχαραποίησε τὴν καρδίαν σου.

— Ναί, σὰς ἐννοῶ, πάτερ μου.

— Σκέρθητι ὅτι εἰς αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἡ ἐλευθερία σου καὶ ἡ ζωὴ τοῦ Ὀλιβιέρου.

— Τοῦ Ὀλιβιέρου! . . .

— Ναί . . . δὲν σκέπτεσαι ὅτι, ἐν περιπτώσει ἀποτυχίας, ἀδύνατός ὢν ὡς ἐκ τῶν πληγῶν του καὶ τῆς λύπης του, δὲν θὰ δυνήθῃ ἐπὶ πολὺ ν' ἀνθῇ;

— ὦ! . . . θέλω νὰ ζήσῃ, πάτερ μου . . . νὰ ζήσῃ διὰ νὰ με ἀγαπᾷ . . . ὅπως ἐγὼ τον ἀγαπῶ.

— Τότε, κόρη μου, προσπάθησον νὰ προσποιηθῇς . . . δέου εἰς τὸν Ὑψιστον νὰ σοι δώσῃ αὐτὴν τὴν δύναμιν καὶ περιμένε τὰ πάντα ἐκ τοῦ ἔρωτος τοῦ Ὀλιβιέρου καὶ τῆς φιλίας μας. Θάρρος, Ζολάνδη, θάρρος! . . . αὐριον ἢ μεθαύριον θὰ ἐπανεέλθω. Ἀ! . . . ἐλθσμένησα . . . Φύλαξε αὐτὸ τὸ ρευστόν . . . εἶνε πολὺτιμον φάρμακον, τὸ ὅποιον θὰ σοι ἀποδώσῃ τὰς δυνάμεις σου.

Καὶ ἐναπέθηκε τὸ φιαλίδιον ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς Ζολάνδης.

— Τώρα, τέκνον μου, ἀναχωρῶ! . . .

Καί, θλίψας συμπαθῶς τὴν χεῖρα τῆς νέας, ἐξῆλθεν, ἀφήσας αὐτὴν βαυκαλιζομένην ὑπὸ χρυσοπτέρων καὶ γλυκυτάτων ἐλπίδων.

Ἐπεται συνέχεια.

Σ. Τ.

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Ὁ Μωζιρόν, κατὰ τὸ σῶμα, ἐξήτασε τὰς σινδόνας τῆς κλίνης καὶ τὰ παραπετάσματα τοῦ παραθύρου· εἶδε μὲν τὴν τεθραυσμένην ὕαλον, ἀλλ' ἐσκέφθη ὅτι εἶχε θραύσει αὐτὴν ὁ δούξ ἐν τῇ ὀργῇ του.

— Αἱ, Μωζιρόν, ἀνέκραξεν ὁ Σχομβέργ, κατεπαγῶτης ἤδη, ὥστε δὲν λέγεις λέξιν; Ἐὰν τοῦτο συνέβη, στέναζον τοῦλάχιστον,

ὅπως ἤξεύρωμεν τί νὰ πράξωμεν καὶ νὰ σ' ἐκδικήσωμεν.

— Ὅχι, εἶπεν ὁ Μωζιρόν. Ἀπ' ἐναντίας, ἡ ἀρκτος μου εἶναι ἡσυχος καὶ ἐντελῶς ἐξημερωμένη.

Ὁ δούξ ὑπεμεδίδασεν ἐν τῷ σκότει. Ὁ δὲ Μωζιρόν, χωρὶς καὶ νὰ χαιρετίσῃ τὸν πρίγκηπα, ὑπερῆτο ἡ ἐλαχίστη εὐπρέπεια, τὴν ὁποίαν ὤφειλε πρὸς τοιοῦτον ἀρχοντα, ἀπῆλθε καὶ ἐκλείδωσε τὴν θύραν.

Ὁ πρίγκηψ, ἀφ' ὅπου ἔπκυσεν ὁ τριγμὸς τοῦ κλειθροῦ, ὑπεντοθόρισε:

— Κύριοι, προσφύλαχθε, διότι ἡ ἀρκτος εἶναι πονηρότατον ζῷον.

ΜΘ'

Διάδολε!

Ὁ δούξ, μείνας μόνος καὶ γινώσκων ὅτι εἶχε τοῦλάχιστον μίαν ὥραν ἡσυχίας, ἐξῆγαγε καὶ ἐξετύλιξε τὴν μεταξίνην κλίμακα, ἐξήτασε πάντα δεσμὸν αὐτῆς καὶ ἐδοκίμασε τὴν στερεότητα τῶν βαθμίδων ἐπιμελῶς καὶ λεπτομερῶς.

— Εἶναι καλὴ, εἶπεν, ἐπομένως δὲν μοι ἔδωκαν αὐτὴν, ὅπως κρημνισθῶ καὶ συντριβῶ. Τὸ μήκος της εἶναι ἀρκετόν, διότι ἀριθμεῖ τριάκοντα καὶ ὀκτὼ βαθμίδας, ἀφισταμένας ἀλλήλων ἀνὰ δέκα καὶ πέντε δακτύλους.

Ἐμεινε πρὸς στιγμὴν σκεπτικός.

— Ἀ! φρονῶ, εἶπεν, ὅτι μοὶ ἀποστέλλουσιν αὐτὴν οἱ κατηραμένοι εὐνοοῦμενοι, οἱ ὅποιοι θὰ με ἀφήσωσι ν' ἀναρτήσω αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ἐξώστου, ἐνῶ δὲ θὰ κατέρχομαι, θέλουσι κόψει τὰ ἄνω ἄκρα αὐτῆς· ἰδοὺ ἡ παγίς.

Σκεφθεὶς ὅμως ἐκ νέου:

— Αἱ! ὅχι, εἶπε, δὲν εἶναι δυνατόν, διότι δὲν εἶναι τόσον μαροῖ, ὥστε νὰ πιστεύσωσιν, ὅτι θέλω κινδυνεύσει νὰ κατέλθω, χωρὶς νὰ φράξω προηγουμένως τὴν θύραν, ὅτε θὰ ἔχω τὸν καιρὸν ν' ἀποδράσω μέχρις οὗ καταρρίψωσιν αὐτὴν. Τοῦτο ἐγὼ θὰ ἐπραττον, ἐὰν ἀπεφάσιζον νὰ δραπετεύσω. Πῶς ὅμως ὑπέθεσαν, ὅτι θὰ πιστεύσω εἰς τὴν ἀθωότητα ταύτης τῆς κλίμακος, τῆς εὐρισκομένης ἐντὸς ἐρμαρίου τῆς βασιλείσης τῆς Ναβάρρας; Διότι, ἐπὶ τέλους, τίς ἕτερος, πλὴν τῆς ἀδελφῆς μου, ἡδύνατο νὰ γνωρίζῃ τὴν ὑπαρξίν τῆς κλίμακος; Ἀς ἴδωμεν, ἐξηκολούθησε, τίς εἶναι ὁ ἐπιστέλλων μοι φίλος; Τίς εἶναι ὁ φίλος τοῦ δουκὸς δ' Ἀνζιού, ὁ γινώσκων τόσον καλῶς τὰ ἔρμαρια τῶν δωματίων μου ἢ τῶν δωματίων τῆς ἀδελφῆς μου;

Ὁ δούξ μόλις εἶχε συμπληρώσει τὸν συλλογισμόν του, τὸν ὅποιον ἐθεώρει ἀκριβέστατον, ὅτε, ἐπαναλαβὼν τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς, ὅπως προσπάθησεν ν' ἀναγνωρίσῃ τὴν γραφὴν, συνέλαβεν αἰφνης μίαν ἰδέαν.

— Ὁ Βουσύ! ἀνέκραξε.

Τῷ ὄντι, ὁ Βουσύ, τὸν ὅποιον τόσαι δέσποιναι ἐλάτρευον, τὸν ὅποιον ἡ βασιλίσσα τῆς Ναβάρρας ἐθεώρει ἥρωα, καὶ ἥτις, ὡς ὁμολογεῖ εἰς τὰ Ἀπομνημονεύματά της, ἐξέπεμπε κραυγὰς φρίκης, ὅσκις ὁ Βουσύ

ἐμονομάχει, ὁ ἐχέμυθος καὶ ἐμπειρος εἰς τὴν ἐπιστήμην τῶν ἐρμαρίων Βουσύ δὲν ἦτο, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ὁ μόνος τῶν φίλων του, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὁ δοῦξ ἠδύνατο πραγματικῶς νὰ βασισταῖ. Αὐτός, λοιπόν, θὰ εἶχε σταίλει τὴν ἐπιστολήν.

Ἡ ἀμηχανία τοῦ πρίγκηπος ἠϋξήσε.

Τὰ πάντα συνέτρεχον νὰ πείσωσι τὸν δοῦκα, ὅτι ὁ Βουσύ εἶχε γράψει τὴν ἐπιστολήν. Ὁ δοῦξ δὲν ἐγίνωσκε πάντας τοὺς λόγους, ἕνεκα τῶν ὁποίων ὁ εὐπατρίδης του ἔδει νὰ ἦναι δυσηρεστημένος κατ' αὐτοῦ, διότι ἠγνόει τὸν πρὸς τὴν Ἀρτέμιδα Μεριδὸρ ἔρωτά του, τὸν ὁποῖον ὅμως ὀλίγον ὑπώπτευσεν διότι ὤφειλε νὰ ἐννοῇ, ὅτι, ὡς αὐτὸς εἶχεν ἐρασθῆ τῆς Ἀρτέμιδος, ὁμοίως ὁ Βουσύ δὲν ἠδύνατο νὰ τὴν ἰδῇ, χωρὶς νὰ ἐρασθῇ αὐτῆς· πλὴν ἡ μικρὰ αὕτη ὑπόνοια διεσκαδάζετο πρὸ τῶν πιθανοτήτων. Ὁ ἐντιμος χαρακτήρ του δὲν ἐπέτρεπε τῷ Βουσύ νὰ μὲν ἄπρακτος, ἐνῶ ὁ κύριός του ἐδεσμευετο· θὰ εἰλικύσθη ὑπὸ τοῦ ριψοκινδύνου τῆς ἐπιχειρήσεως καὶ ἠθέλησε νὰ ἐκδικηθῇ τὸν δοῦκα, κατ' ἰδίον του τρόπον, ἥτοι ἀποδίδων αὐτῷ τὴν ἐλευθερίαν. Ἀναμφιβόλως, ὁ Βουσύ εἶχε γράψει τὴν ἐπιστολήν, ὁ Βουσύ περιέμενεν αὐτόν.

Ὁ πρίγκηψ, ὅπως κρατύνῃ τὴν πεποίθησίν του, ἐπλησίασεν εἰς τὸ παραθύρον καὶ εἶδεν ἐν μέσῳ τῆς ἐκ τοῦ ποταμοῦ ἀνυψουμένης ὁμίχλης, τρεῖς ἐπιμήκεις σκιᾶς, αἵτινες θὰ ἦσαν ἵπποι, καὶ δύο πασσάλους, αἵτινες θὰ ἦσαν ἄνδρες.

Οἱ δύο ἄνδρες θὰ ἦσαν ὁ Βουσύ καὶ ὁ πιστός του Ὀδοῦνος.

— Ὁ περασμός ἐνὶ ἀκατανίκητος, ἐψιθύριεν ὁ δοῦξ, καὶ ἡ παγίς, ἐὰν ἦναι τοιαύτη, ἔχει στηθῇ τεχνηέντως, ὥστε δὲν θὰ καταισχυθῶ, ἐὰν ἐμπέσω εἰς αὐτήν.

Ὁ Φραγκίσκος παρετήρησε διὰ τῆς ὀπῆς τοῦ κλείδου τῆς αἰθούσης καὶ εἶδε, ὅτι δύο μὲν τῶν φυλάκων του ἐκοιμῶντο, δύο δ' ἕτεροι ἔπαιζον ζατρίκιον.

Ἐσβесе τὸ ἐν τῷ θαλάμῳ του φῶς, εἶτα δ' ἠνέφξε τὸ παράθυρον καὶ ἔκυψεν ἐκτός αὐτοῦ.

Ἡ ἄβυσσος, τὴν ὁποίαν ἐπειράτω νὰ βυλιδосκοπήσῃ διὰ τοῦ βλέμματος, εἶχε καταστῇ ἐπιφοδωτέρα, ἕνεκα τοῦ σκότους.

Ὑπεχώρησεν.

Ἄλλ' ὁ ἐλεύθερος ἀὴρ καὶ τὸ ἀνοικτὸν πεδῖον παρέχουσι τοιαῦτα θέλητρα εἰς τὸν αἰχμάλωτον, ὥστε ὁ Φραγκίσκος, εἰσελθὼν εἰς τὸ δωματίον του, ἐφαντάσθη, ὅτι ἀπεπνίγετο.

Τόσον δὲ ζωηρὸν ὑπῆρξε τοῦτο τὸ αἶσθημα, ὥστε ἡ ἀηδία τῆς ζωῆς καὶ ἡ πρὸς τὸν θάνατον ἀδιαφορία διήλθε διὰ τοῦ πνεύματός του.

Ὁ πρίγκηψ, ἐκπλαγείς, ἐφαντάσθη, ὅτι ἀνελάμβανε θάρος.

Ἐπωφεληθεὶς δὲ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἐξάψεως, ἤρπασε τὴν μεταξίνην κλίμακα, προσήρμοσεν εἰς τὸ παράθυρον τὰ ἀνω ἄκρα αὐτῆς, διὰ τῶν προσδεδεμένων σιδηρῶν ἀγκιστρῶν τῆς, ἀπέφραξε τὴν θύραν ὡς κάλλιον ἠδύνατο, καὶ πεπεισμένος ὅτι ἀπῆρτετο τούλάχιστον χρονικόν

διάστημα δέκα λεπτῶν πρὸς κατανίκησιν τοῦ παρεμβληθέντος τούτου ἐμποδίου, δῆλα δὴ μείζων χρόνος ἢ ὅσος ἦτο ἀναγκῆς, ὅπως κατέλθῃ τὴν κλίμακα, ἐπέστρεψεν εἰς τὸ παράθυρον.

Προσεπάθησε νὰ ἐπανίδῃ τοὺς ἵππους καὶ τοὺς ἄνδρας, ἀλλ' οὐδὲν διέκρινε.

Πλὴν ἀστραπὴ διέσχισε στιγμικῶς τὸ ἐπικρατοῦν πυκνὸν σκότος καὶ ἐφάνη εἰς τὸν δοῦκα, ὅτι οἱ ἄνδρες, τοὺς ὁποίους ἀνεζήτηι, παρέμενον εἰς τὸν τάφρον, ὑπὸ τὸ παράθυρον.

Ἠκούσθη χρεμετισμὸς ἵππου, ἐπομένως ὁ δοῦξ δὲν ἀμφέβαλλε πλέον, ὅτι περιεμένετο.

Ἐσεῖσε, λοιπόν, τὴν κλίμακα, ὅπως βεβαιωθῇ, ὅτι ἦτο ἀσφαλῶς προσδεδεμένη, διεσκέλισε τὸ παράθυρον καὶ ἔβησε τὸν ἕτερον τῶν ποδῶν ἐπὶ τῆς πρώτης βαθμίδος τῆς κλίμακας.

Εἶναι ἀπερίγραπτος ἡ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν κατέχουσα τὴν καρδίαν αὐτοῦ ἀγωνία, εὐρισκομένου μεταξὺ εὐθραύστου ἐκ μεταξὺς νήματος ἀντὶ παντός ὑποστηρίγματος καὶ τῶν περὶ θανάτου ἀπειλῶν τοῦ ἀδελφοῦ του.

Μόλις ὅμως ἔβησε τὸν πόδα ἐπὶ τῆς πρώτης ἐκ ξύλου βαθμίδος, ἐνόησεν ὅτι ἡ κλίμαξ, ἀντὶ νὰ ταλαντεύηται καὶ νὰ περιστρέφηται, ἔμενεν ἀκίνητος.

Ἦτο φίλος ἢ ἐχθρὸς ὁ κρατῶν τὰ κάτω ἄκρα αὐτῆς; Περιέμενον αὐτὸν πρὸ τῆς τελευταίας βαθμίδος ἀνοικταὶ ἢ ὠλισμμένοι χεῖρες;

Ἀκατάσχετος τρόμος κατέλαβε τὸν Φραγκίσκον, ὥστε ἐκρατεῖτο εἰσέτι, διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρός, ἀπὸ τοῦ παραθύρου καὶ μάλιστα ἐκινήθη νὰ ἐπιστρέψῃ ἐντὸς τοῦ δωματίου.

Θὰ ἐλεγέ τις, ὅτι τὸ περιμένον τὸν πρίγκηπα ἄορατον πρόσωπον ἐμάντευσεν τὰ διανοήματα αὐτοῦ, διότι ταῦτοχρόνως ἀσθενῆς καὶ ὁμαλὴ δόνησις, οὕτως εἰπεῖν παρότρυνσις τῆς μεταξὺς, ἀφίκετο μέχρι τῶν ποδῶν τοῦ πρίγκηπος.

— Ἰδοὺ ὅτι κρατοῦσι κάτωθεν τὴν κλίμακα, εἶπε, δὲν θέλουσι, λοιπόν, νὰ πέσω. Ἐμπρός, θάρρος.

Ἐξηκολούθησε δὲ νὰ καταβαίνει εὐχερῶς, διότι οἱ κρατοῦντες τὴν κλίμακα ἐφρόντιζον ν' ἀπομακρύνωσιν αὐτὴν τοῦ τοίχου, ὅπως μὴ προσκόπτωσιν οἱ πόδες του.

Ὁ δοῦξ ἀφέθη νὰ ὀλισθαίνει ταχὺς ὡς βέλος, κρατούμενος μᾶλλον διὰ τῶν χειρῶν, τὰς ὁποίας εἶχε τυλίξει διὰ τοῦ μανδύου του, ἢ στηριζόμενος ἐπὶ τῶν βαθμίδων, διὰ τῶν ποδῶν του.

Αἶφνης, ἀντὶ νὰ πατήσῃ τὸ ἔδαφος, τὸ ὁποῖον ὁρμεφύτως ἠσθάνετο ἐγγὺς τῶν ποδῶν του, ἠρπάγη εἰς τὰς ἀγκάλας ἀνδρός, ὅστις τῷ ἐψιθύριεν εἰς τὸ οὐς ταύτην μόνην τὴν λέξιν:

— Ἐσώθητε.

Ὁ λαβὼν τὸν πρίγκηπα ἔφερεν αὐτὸν ὑπὸ τὸ ἀπέναντι τείχος τῆς τάφρου, εἰς τὴν ἄκραν τοῦ ὁποίου ὑπῆρχεν ἕτερος ἀνὴρ, ὅστις ἤγειρεν αὐτόν, ἀφοῦ δ' ἤγειρεν ἐπίσης τὸν σύντροφόν του, ἔτρεξε, κεκυφώς ὡς γέρον καὶ ἀκολουθούμενος ὑπὸ

τῶν ἐτέρων δύο συντρόφων του, μέχρι τοῦ ποταμοῦ. παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ ὁποίου ὑπῆρχον οἱ ἵπποι, τοὺς ὁποίους ὁ Φραγκίσκος εἶχεν ἰδεῖ.

Ὁ πρίγκηψ ἐνόησεν, ὅτι δὲν ὑπῆρχε καιρὸς ὑποχωρήσεως καὶ ὅτι εὐρίσκετο εἰς τὴν διάκρισιν τῶν σωτήρων του.

Ἐσπευσε, λοιπόν, πρὸς ἓνα τῶν ἵππων καὶ ἵππευσεν, ἐνῶ οἱ σύντροφοί του ἔπραττον ὁμοίως.

Ἡ δ' αὕτη φωνή, ἣτις εἶχε λαλήσει αὐτῷ χαμηλοφώνως, ἐπανελάθεν ἐπίσης λακωνικῶς:

— Κεντήσατε.

Οἱ τρεῖς ἵππεῖς ἀπῆλθον, τρέχοντες ἀπὸ ρυτῆρος.

Ἐχει καλῶς μέχρι τοῦδε, ἐσκέπτετο ὁ πρίγκηψ, ὡς ἐλπίσωμεν δ' ὅτι τὸ τέλος τῆς ἐπιχειρήσεως δὲν θέλει διαψεύσει τὴν ἀρχὴν αὐτῆς.

— Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, ἀνδρεῖέ μου Βουσύ, ἐψιθύριζε λίαν ταπεινῇ τῇ φωνῇ ὁ πρίγκηψ πρὸς τὸν δεξιόθεν αὐτοῦ καὶ μέχρι τῆς ρινὸς κεκαλυμμένον σύντροφόν του.

— Κεντᾶτε, ἀπήντησεν αὐτός, ἐνῶ πρῶτος αὐτὸς ἐδίδε τὸ παραδειγμα, ὥστε οἱ τρεῖς ἵπποι ἔτρεχον ὡς φαντάσματα.

Ἀφίκοντο μέχρι τῆς μεγάλης τάφρου τῆς Βαστίλλης, τὴν ὁποίαν οἱ ἐνωτικοὶ εἶχον ζεύξει, τὴν προτεραιάν, διὰ προσωρινῆς γεφύρας, μὴ θέλοντες νὰ ἦναι διεκεκομμένη ἡ μετὰ τῶν φίλων των συγκοινωνία.

Οἱ τρεῖς ἵππεῖς διηυθύνθησαν πρὸς τὴν Σχιαραντῶν.

Αἶφνης ὁ πρὸς τὰ δεξιὰ τοῦ πρίγκηπος ἵππεὺς ἐπήδησε τὴν τάφρον καὶ διηυθύνθη ὁρμητικῶς πρὸς τὰς Βιγκέννας, ἀπευθύνας πρὸς τὸν πρίγκηπα ταύτην μόνην τὴν λέξιν:

— Ἐλθετε.

Ὁ πρὸς τ' ἀριστερὰ ἵππεὺς ἐμιμήθη αὐτόν, ἀλλὰ χωρὶς νὰ προσφέρῃ λέξιν.

Τὸ εὐγενὲς ζῶον τοῦ πρίγκηπος, χωρὶς νὰ ὀδηγηθῇ διὰ τοῦ χαλινοῦ ἢ τῶν πτερνιστήρων, ἐμιμήθη μετὰ τῆς αὐτῆς ὁρμῆς τοὺς ἐτέρους δύο ἵππους, εἰς δὲ τὸν μετὰ τὴν ὑπέρβασιν τοῦ ἐμποδίου χρεμετισμὸν του ἀνταπεκρίθησαν ἕτεροι πολλοὶ χρεμετισμοὶ ἐκ τοῦ βάθους τοῦ δάσους.

Ὁ ἵππεὺς ἠθέλησε νὰ κρατήσῃ τὸν ἵππὸν του, φοβηθεὶς μήπως ὠδηγεῖτο εἰς ἐνέδραν.

Ἦτο ὅμως λίαν ἀργά, διότι ὁ ἵππος ἔβαινε τόσον ὁρμητικῶς, ὥστε δὲν ἐχαλιναγωγεῖτο πλέον· οὐχ ἦττον· ἰδὼν τοὺς συντρόφους του βραδύναντας τὸν δρόμον των, ἐβράδυνεν ἐπίσης αὐτὸς καὶ ὁ Φραγκίσκος εὐρέθη ἐντὸς ἐπεψιλωμένου μέρους τοῦ δάσους, ὅπου ὀκτὼ ἕως δέκα ἔφιπποι ἄνδρες, στρατιωτικῶς παρετεταγμένοι, ἐφωτίζοντο ὑπὸ τῆς ἀντανακλάσεως τῶν ἐπαργυρουσῶν τοὺς θώρακας αὐτῶν ἀκτίων τῆς σελήνης.

— Ὡ! Ὡ! εἶπεν ὁ πρίγκηψ, τί τοῦτο σημαίνει, κύριε;

— Διάβολε! ἀνέκραξεν ὁ ἐρωτώμενος, σημαίνει, ὅτι ἐσώθημεν.

— Ὑμεῖς, Ἐρρίκος, ἀνεφώνησεν ὁ δούξ δ' Ἀνζιού, ὑμεῖς ἐλευθερωτῆς μου;

— Αἱ! εἶπεν ὁ Βεαρνός, διατί ἐκπλήττεσθε, δὲν εἴμεθα σύμμαχοι;

Εἶτα δὲ ρίψας τὸ βλέμμα περὶ ἐαυτὸν πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ ἐτέρου συντρόφου του:

— Ἀγρίππα, εἶπε, ποῦ διάβολο εἶσαι;

— Ἰδού με, ἀπήντησεν ὁ δ' Ὄδινις ὅστις δὲν εἶχεν ἀνοίξει μέχρι τοῦδε τὰ χεῖλη του· ὦραϊα! ἐὰν τοιοῦτοτρόπως διορθώσετε τοὺς ἵππους σας . . . ἀφοῦ μάλιστα ἔχετε τόσους.

— Καλὰ! καλὰ! εἶπεν ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας, μὴ μεμφιμοιρῆς, ἀρκεῖ νὰ μείνωσι δύο ἀκούραστοι, διὰ τῶν ὁποίων νὰ δυνηθῶμεν νὰ διανύσωμεν δωδεκάδα λευγῶν συνεχῶς, καὶ μοι ἀρκούσιν.

— Ἀλλὰ ποῦ με ὁδηγεῖτε, ἐξάδελφέ μου; ἠρώτησεν ὁ Φραγκίσκος ἀνήσυχος.

— Ὅπου θέλετε, ἀπεκρίθη ὁ Ἐρρίκος· ἀλλὰ μόνον ἂς σπεύσωμεν, διότι ὁ δ' Ὄδινις ἔχει δίκαιον, ὅτι ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας ἔχει πληρέστερα τῶν ἰδικῶν μου ἱπποστάσια, εἶναι δ' ἀρκετὰ πλούσιος, ὥστε ν' ἀποφασίσῃ νὰ θυσιάσῃ εἴκοσιν ἱπποὺς, ἐὰν θελήσῃ νὰ καταδιώξῃ ἡμᾶς.

— Εἶμαι πραγματικῶς ἐλεύθερος νὰ μεταβῶ ὅπου θέλω; ἠρώτησεν ὁ Φραγκίσκος.

— Περιμένω τὰς ὑμετέρας διαταγὰς, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος.

— Λοιπὸν, προτιμῶ τὴν Ἀγγέρον.

— Θέλετε νὰ μεταβῆτε εἰς τὴν Ἀγγέρον; Ἔστω εἰς τὴν Ἀγγέρον· τῷ ὄντι, ἐκεῖ εἴθε εἰς τὸν οἶκόν σας.

— Ἀλλ' ὑμεῖς, ἐξάδελφέ μου;

— Ἐγώ, ἀφοῦ πλησιάζωμεν εἰς τὴν Ἀγγέρον, θὰ σας ἀφήσω καὶ θὰ διευθυνθῶ πρὸς τὴν Ναβάρραν, ὅπου ἡ ἀγαθὴ μου Μαργῶ μὲ περιμένει, μάλιστα θὰ στενοχωρῆται πολὺ δι' ἐμέ!

— Ἀλλ' οὐδεὶς ἐγίνωσκε τὴν ἐνταῦθα παρουσίαν σας; ἠρώτησεν ὁ Φραγκίσκος.

— Ἦλθον νὰ πωλήσω τρεῖς ἀδάμαντας τῆς συζύγου μου.

— Ἀ! κάλλιστα.

— Ἦθελον δ' ἐπίσης νὰ μάθω, ἐὰν ὁριστικῶς ἡ Ἐρωὶς θὰ με κατέστρεφε.

— Βλέπετε, ὅτι οὐδὲν ἔγινε.

— Χάρης εἰς ὑμᾶς, ναί.

— Πῶς, χάρις εἰς ἐμέ;

— Αἱ! ἀναμφιβόλως, διότι, ἐὰν δὲν ἠρνεῖσθε ν' ἀνελθῆτε τὴν ἀρχηγίαν τῆς Ἐρώσεως, ὅτε ἐμάθετε ὅτι ἡ ἐνέργειά της ἦτο ἐναντίον ἐμοῦ, ἐδέχεσθε δὲ τὸν διορισμὸν καὶ συνεμαχεῖτε μετὰ τῶν ἐχθρῶν μου, θὰ ἦμην κατεστραμμένος. Ἐνεκὰ τούτου, μὲν ἔμαθον, ὅτι ὁ βασιλεὺς εἶχε τιμωρήσει τὴν ἀποποίησίν σας, διὰ τῆς φυλακίσεως, ὡμοσα, ὅτι ἤθελον σας ἐλευθερώσει καὶ σας ἡλευθέρωσα.

— Πάντοτε κοῦφος, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ δούξ δ' Ἀνζιού· εἶναι, τῇ ἀληθείᾳ, εὐσυνείδητον νὰ τον ἀπατά τις.

— Ὑπαγε ἐξάδελφέ μου, εἶπεν ὁ Βεαρνός μειδιῶν, ὑπαγε εἰς τὴν Ἀνδεγαυίαν. Ἀ! κύριε δὲ Γκιζη, νομίζετε, ὅτι ἐπετύχετε εἰς τὸν σκοπὸν σας, ἀλλ' ἐγὼ σας

ἀποστέλλω σύντροφον ὀλίγον ὀχληρόν· προφυλάχθητε!

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, ἔφερον τοὺς ὑπὸ τοῦ Ἐρρίκου αἰτηθέντας ἀκμαίους ἵππους, ἀμφότεροι δ' ἵππευσαν καὶ ἀπῆλθον, τρέχοντες ἀπὸ ρυτῆρος ἐν συνοδίᾳ τοῦ μεμφιμοιροῦντος Ἀγρίππα δ' Ὄδινις.

N'

Αἰ φέλαι

Ἐνῶ οἱ Παρίσιοι συνεταράσσοντο ὡς τὸ ἐντὸς χύτρας ζέον ὕδωρ, ἡ δέσποινα Μονσορώ, συνοδευμένη ὑπὸ τοῦ πατρός της καὶ δύο ὑπηρετῶν, τοὺς ὁποίους τότε ἐστρατολόγουν ὡς τὰ ἐπικουρικὰ στρατεύματα δι' ἐκστρατεῖαν, διηυθύνετο πρὸς τὸν πύργον τοῦ Μεριδόρ, διατρέχουσα δέκα λεύγας καθ' ἐκάστην ἡμέραν.

Ἐπίσης αὕτη εἶχεν ἀρχίσει ν' ἀπολαμβάνῃ τῆς πολυτίμου εἰς τοὺς παθόντας ἐλευθερίας.

Αὐτὸς ὁ γέρων βαρὼν εἶχε γίνεи νεώτερος κατὰ εἴκοσιν ἔτη.

Βλέπων τις αὐτὸν εὐθυτενῇ ἐπὶ τῶν ἀναβουλέων καὶ κεντῶντα τὸν ζωηρὸν ἵππὸν του, θὰ τον ἐξελάμβανεν ὡς τινα πολιότριχα σύζυγον, συνοδεύοντα τὴν νεαρὰν μνηστήν τον καὶ ἐρωτικῶς ἐπαγρυπνοῦντα ἐπ' αὐτῆς.

Δὲν θέλομεν ἐπιχειρήσει νὰ περιγράψωμεν τὴν μακρὰν ἐκείνην ὁδοπορίαν, τῆς ὁποίας μόνον ἐπεισώδιον ἦσαν ἡ ἀνατολὴ καὶ ἡ δύσις τοῦ ἡλίου.

Περὶ τὴν ἐσπέραν τῆς ὀγδόης ἡμέρας ἀπὸ τῆς ἐκ τῶν Παρισίων ἀναχωρήσεώς της, ἡ Ἀρτεμις ἀφίκετο εἰς τὸν πύργον Μεριδόρ, ὅπου ἐγένετο δεκτὴ ὑπὸ τῆς κυρίας Σαῖν-Λὺκ καὶ τοῦ συζύγου της, οἵτινες ἀνεπλήρουν τὸν πυργοδοσπότην, ἐν τῇ ἀπουσίᾳ τοῦ βαρόνου.

Τότε, ἤρξατο μετὰ τῶν τεσσάρων ἐκείνων προσώπων βίος ὁποῖον πᾶς ἀναγνώσας τὸν Οὐίγγιλιον, τὸν Λόγγον καὶ τὸν Θεόκριτον ἐφαντάσθη.

Διηγῆθητί μοι πᾶν ὅ,τι σοὶ συνέβη ἐν τῷ τάφῳ, λέγω δ' ἐν τῷ τάφῳ, διότι δι' ἡμᾶς ἦτο νεκρά . . . Ἰδέ, ἡ ἀνθισμένη λευκάκανθα ρίπτει ἐφ' ἡμῶν τὰς τελευταίας τῆς χιόνης της νιφάδας καὶ ἡ ἀκτὴ μᾶς ἀποστέλλει τὸ μεθυστικὸν ἀρώμα της. Αἱ θερμαὶ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου παίζουσι μετὰ τῶν κλάδων τῶν δρυῶν. Οὐδ' ἐλαχίστη πνοὴ αὖρα πνέει, οὐδ' ἐν ἔμφυχόν δὲν ὑπάρχει εἰς τὸ δάσος, διότι αἱ δορκάδες ἔφυγον καὶ αἱ ἀλώπεκες ἐκρύβησαν εἰς τὰς φωλεὰς των . . . Διηγῆθητι, μικρὰ μου ἀδελφή, διηγῆθητι.

— Τί ἔλεγον;

— Δὲν μοι ἔλεγες τίποτε. Εἶσαι λοιπὸν εὐτυχής; . . . Ὡ! οὐχ ἦτον, οἱ ἐν τὸς κυανωπῆς σκιᾷ πνιγόμενοι ὦραϊοι ὀφθαλμοὶ σου, ἡ μαργαροειδὴς ὠρότης τῶν παρειῶν σου, ἐνῷ τὰ χεῖλη σου θέλουσι νὰ μειδιάσωσιν, ἀλλ' ὅμως δὲν μειδιῶσιν Ἀρτεμις, θὰ ἔχεις πολλὰ νὰ μοι εἴπῃς.

— Τίποτε, τίποτε.

— Εἶσαι λοιπὸν εὐτυχής . . . μὲ τὸν κύριον δὲ Μονσορώ;

Ἡ Ἀρτεμις ἀνεσκήρτησε.

— Βλέπεις! εἶπεν ἡ Ἰωάννα μὲ τόνον γλυκεῖας ἐκπλήξεως.

— Μὲ τὸν κύριον δὲ Μονσορώ! ἐπανελάθεν ἡ Ἀρτεμις· διατί προὔφερεις τοῦτο τὸ ὄνομα; διατί ἀνακαλεῖς ἐκεῖνο τὸ φᾶσμα ἐν μέσῳ τῶν δασῶν ἡμῶν, ἐν μέσῳ τῶν ἀνθέων, ἐν μέσῳ τῆς εὐτυχίας ἡμῶν;

— Καλὰ· τώρα ἡξεύρω διατί οἱ ὦραϊοι ὀφθαλμοὶ σου περιβάλλονται ὑπὸ κυανωποῦ κύκλου καὶ ὑψοῦνται τόσον συχνὰ πρὸς τὸν οὐρανόν· ἀγνοῶ ὅμως διατί τὰ χεῖλη σου προσπαθοῦσι νὰ μειδιάσωσιν.

— Ἡ Ἀρτεμις ἐκίνησε θλιβερώς τὴν κεφαλὴν.

— Μοὶ εἶπες, νομίζω, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἰωάννα, ἐναγκαλιζομένη τὴν Ἀρτέμιδα, μοὶ εἶπες ὅτι ὁ κύριος δὲ Βουσύ ἐδείξε μέγιστον ὑπὲρ τοῦ διαφέρον . . .

Ἡ Ἀρτεμις ἠρρυθρίασε τόσον πολὺ, ὥστε τὰ ἄβρα καὶ καλλιτεχνικὰ ὠτὰ της ἐφαίνοντο φλεγόμενα.

— Εἶναι τέλειος εὐπατρίδης ὁ κύριος δὲ Βουσύ, εἶπεν ἡ Ἰωάννα.

— Ὅχι, τρέλλας, εἶπεν αἰφνης ἡ Ἀρτεμις· ὁ κύριος δὲ Βουσύ δὲν συλλογιζέται πλέον τὴν Ἀρτεμιν δὲ Μεριδόρ.

— Δυνατόν, εἶπεν ἡ Ἰωάννα, πλὴν θὰ ἐπίστευον, ὅτι ἀρέσκει πολὺ εἰς τὴν Ἀρτέμιδα δὲ Μονσορώ.

— Μὴ με λέγῃς τοῦτο.

— Διατί; μήπως σὲ δυσαρεστεῖ.

Ἡ Ἀρτεμις δὲν ἀπεκρίθη.

— Σοὶ λέγω, ὅτι ὁ κύριος δὲ Βουσύ δὲν με συλλογίζεται . . . καὶ καλῶς πράττει . . . Ὡ! ὑπῆρξα ἀνάνδρος . . . ἐψιθύρισεν ἡ νεαρὰ γυνή.

— Τί λέγεις;

— Τίποτε, τίποτε.

— Καλέ, Ἀρτεμις, θ' ἀρχίσῃς πάλιν νὰ κλαίῃς καὶ νὰ αἰτιάσαι σεαυτῆς . . . Σὺ, ἀνάνδρος! σὺ, ἡρώς μου ἀναγκάσθης.

— Τὸ ἐπίστευον . . . ἔβλεπον κινδύνους καὶ κρημνοὺς ἐνώπιόν μου . . . Τώρα, Ἰωάννα, ἐκείνοι οἱ κίνδυνοι μοὶ φαίνονται χίμαιραι, τοὺς δὲ κρημνοὺς ἡδύνατο καὶ παιδίον νὰ ὑπερβῇ. Σοὶ λέγω, ὅτι ὑπῆρξα ἀνάνδρος. ὦ! διατί δὲν ἔλαβον καιρὸν νὰ σκεφθῶ!

— Μοὶ λαλεῖς αἰνιγματωδῶς.

— Ὅχι, δὲν πταίω ἐγώ, ἀνέκραξεν ἡ Ἀρτεμις, ἐγερθεῖσα λίαν τεταραγμένη. Ὅχι, δὲν πταίω ἐγώ, ἀλλ' ἐκεῖνος, Ἰωάννα, ἐκεῖνος δὲν ἠθέλησεν. Ἐνθυμούμαι τὴν θέτην μου, ἦτις μοὶ ἐφαίνετο τρομερά. ἐδίσταζον, ἐταλάντευόμην . . . ὁ πατήρ μου μοὶ προσέφερε τὴν ὑποστήριξίν του . . . ἐκεῖνος, ἐκεῖνος μοὶ προσέφερε τὴν προστασίαν του . . . ἀλλ' οὐχὶ κατὰ τρόπον, δυνάμενον νὰ με πείσῃ. Θὰ μοὶ εἴπεις, ὅτι ὁ δούξ δ' Ἀνζιού ἦτο κατ' αὐτοῦ καὶ εἶχε συνασπισθῇ μετὰ τοῦ κυρίου δὲ Μονσορώ. Ἔστω! τί ἐνδιαφέρουσιν ὁ δούξ δ' Ἀνζιού καὶ ὁ κύριος δὲ Μονσορώ! Ἐάν τις θέλῃ τι, ἐὰν ἀγαπᾷ θερμῶς, ὦ! δὲν ὑπάρχει πρίγκηψ ἡ κύριος, ὅστις νὰ κατεξουσιάσῃ. Ἐάν ποτε ἡγάπων, Ἰωάννα . . .

— Ἡ Ἀρτεμις κατεχομένη ὑπὸ τῆς ἐξάψεως της, ἐστηρίζετο ἐπὶ δένδρου δρυ-

ός, ὡς ἐὰν ἡ ψυχὴ της εἶχε συντρίψει τὸ σῶμά της καὶ ἐξέλιπον αἱ δυνάμεις τούτου, ὅπως μένη ὄρθιον.

— Πραῦνθητι, ἀγαπητὴ φίλη, σκέφθητι, εἶπεν ἡ Ἰωάννα.

— Σοὶ λέγω, ὅτι ἡμεῖς ὑπὲρ ἔχμεν ἀ-
rardροι.

— Ἡμεῖς . . . ὦ! Ἀρτεμις τίνας ἐν-
νοεῖς; Τὸ ἡμεῖς εἶναι εὐγλωττον προσφι-
λὴς μοι Ἀρτεμις . . .

— Ἐννοῶ ἐμὲ καὶ τὸν πατέρα μου· ἐλ-
πίζω, ὅτι δὲν ὑπονοεῖς ἕτερον . . . Ὁ πα-
τήρ μου εἶναι καλῆς τάξεως εὐπατρίδης
καὶ ἡδύνατο νὰ διηγήσῃ πρὸς τὸν βασι-
λέα· ἐγὼ δ' εἶμαι ὑπερήφανος καὶ οὐδένα
φοβοῦμαι, ὅταν τὸν μισῶ . . . Ἀλλ' ἰδοὺ
τὸ μυστικὸν τῆς ἀνανδρίας ἡμῶν· ἐνόησα,
ὅτι ἐκεῖνος δὲν με ἠγάπα.

— Ψεύδῃσαι πρὸς σεαυτὴν! ἀνεφώνη-
σεν ἡ Ἰωάννα . . . ἐὰν το ἐπίστευες, εἰς δ
σημεῖον σὲ βλέπω, θά τον ἐπέπληττες προ-
σωπικῶς . . . Πλὴν δὲν το πιστεύεις, γι-
νώσκεις τὸ ἐναντίον, ὑποκρίτρια, προσέθετο
μετὰ γλυκείας θωπείας τῆς φίλης της.

— Σὺ πιστεύεις εἰς τὸν ἔρωτα διότι ἀν-
ταμειβεσθαί δι' ἔρωτος, ἀπήντησεν ἡ Ἀρ-
τεμις· σύ, τὴν ὁποίαν ὁ κύριος δὲ Σαῖν-Λὺκ
ἐνυμφεύθη παρὰ τὴν θέλησιν ἐνὸς βασι-
λέως· σύ, τὴν ὁποίαν ἴσως κατεδίωξαν,
ἀλλ' ἦτις, διὰ τῶν θωπειῶν σου, ἀντα-
μείβεις τὸν σύζυγόν σου διὰ τὴν προγρα-
φὴν καὶ τὴν ἐξορίαν.

— Καὶ ἀνταμειβεταὶ πλουσιοπαρόχως,
ἀπήντησεν ἡ εὐφυὴς νεαρὰ γυνή.

— Ἀλλ' ἐγὼ! συλλογίσθητι ὀλίγον καὶ
μὴ ἔσο ἐγωῖστρία· ἐγὼ, τὴν ὁποίαν ὁ ὀρ-
μητικὸς νεανίας ἀξιοῖ ὅτι ἀγαπᾷ, ἦτις
προσεῖλκυσα τὰ βλέμματα τοῦ ἀδαμᾶστου
Βουσύ, τοῦ ἀνδρός, ὅστις δὲν γινώσκει ἐμ-
πόδια, ἐγὼ νυμφεύομαι δημοσίᾳ, προσφέ-
ρομαι αὐτῷ ὑπὸ τὰ βλέμματα ὅλης τῆς
αὐλῆς, ἀλλ' ἐκεῖνος οὐδ' ἐν βλέμμα του
ρίπει ἐπ' ἐμοῦ· ἐμπίστομαι αὐτῷ εἰς τὴν
ἐκκλησίαν τῆς Αἰγυπτίας, ὅπου εἵμεθα
μόνοι, διότι ὑπάρχοντες ἐκεῖ οἱ συνεργαί
του Γερτρούδη καὶ Ὡδουίνος καὶ ἡ κυρία
συνεργός του! ὦ! συλλογίζομαι, ὅτι, ἐὰν
ἤθελεν, ἡδύνατο νὰ με ἀπαγάγῃ ἐξ αὐτῆς
τῆς ἐκκλησίας ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ μανδύου
του! Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, ἡσθάνο-
μην, ὅτι ἔπαυσε καὶ ὅτι ἦτο ἐν ἀπελπισίᾳ
ἐξ αἰτίας ἐμοῦ· ἔβλεπον τοὺς ὀφθαλμούς
του ἡμισθόστους καὶ τὰ χεῖλη του ὡχρὰ
καὶ μεμαρμαμένα ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ, ἐὰν δ' ἐ-
ζήτηι παρ' ἐμοῦ ν' ἀποθάνω, ὅπως ἀποδώσω
τὴν λάμψιν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ
τὴν δροσερότητα εἰς τὰ χεῖλη του, ἤθελον
ἀποθάνει . . . Καὶ ὅμως ἀπῆλθον, χωρὶς
κἂν νὰ δοκιμασθῇ νὰ με κρατήτῃ ἐκ τοῦ
ἄκρου τῆς καλύπτρας μου· Ἀκουσον, ἄ-
κουσον ἀκόμη . . . ὦ! ἀγνοεῖς πόσον ὑ-
ποφέρω . . . Ἐγίνωσκεν, ὅτι ἀπνηχόμην
τῶν Παρισίων καὶ ἐπέστρεφον εἰς τὸ Με-
ριδῶν μόνη, καθ' ὅλην δὲ τὴν μακρὰν ὁδοί-
πορίαν μου, φιλότατη Ἰωάννα, ἔστρεφον τὴν
κεφαλὴν πρὸς τὰ ὀπίσω, νομίζουσα ἐκά-
στοτε τὸν κρότον τῶν ὀπλῶν τοῦ ἵππου
του. Ἀλλ' ἐπλανώμην. Σοὶ λέγω, ὅτι δὲν
με συλλογίζεται καὶ ὅτι δὲν ἀξίζω ἐν τα-

ξειδίον μέχρι τῆς Ἀνδεγαυίας, ἀφοῦ ὑ-
πάρχουσιν εἰς τὴν αὐλὴν τῆς Γαλλίας ἐ-
κατὸν ὠραῖαι καὶ φιλομειδεῖς γυναῖκες,
τὸν ὅποιον ἐν μειδιάμα ἀξίζει ἐκατὸν ἔρω-
τικὰς ἐξομολογήσεις τῆς εἰς τὰ δάση τοῦ
Μεριδῶν τεθαμμένης ἐπαρχιώτιδος. Ἐν-
νοεῖς τώρα; Ἐπείσθης; Ἐχὼ δίκαιον;
Ἐλησμονήθη καὶ περιεφρονήθη, πτωχὴ
μου Ἰωάννα;

Μόλις εἶχε προφέρει τὴν τελευταίαν λέ-
ξιν, οἱ κλαδοὶ τῆς δρυὸς ἐσεισθήσαν βιαίως
καὶ εἰς ἀνὴρ ἐρρίφθη πρὸ τῶν ποδῶν τῆς
Ἀρτέμιδος, ἥτις ἐξέπεμψε φοβερὰν κραυγὴν.

Ἡ Ἰωάννα εἶχεν ἀπομακρυνθῇ, διότι
εἶχεν ἴδῃ καὶ ἀναγνώρισει τὸν ἄνδρα.

— Βλέπετε, ὅτι ἦλθον, ἐπιθύρῃσεν ὁ
Βουσύ, γονυπετής καὶ ἀσπαζόμενος τὸ
κράσπεδον τῆς ἐσθῆτος τῆς Ἀρτέμιδος,
τὸ ὅποιον μετὰ σεβασμοῦ ἐκράτει διὰ τρε-
μούσης χειρός.

Ἐπίσης ἡ Ἀρτεμις ἀνεγνώρισε τὴν φω-
νὴν καὶ τὸ μειδιάμα τοῦ κόμητος, συν-
θλιβεῖσα δὲ τὴν καρδίαν, ἐκτὸς ἐαυτῆς
καὶ ἀποπνιγμένη ὑπὸ τῆς ἀνελπίστου εὐ-
τυχίας, ἠνέφξε τὰς ἀγκάλας της καὶ ἔ-
πεσεν ἀναισθητός ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ ἀν-
δρός, τοῦ ὁποίου κατηγόρει τὴν ἀδιαφορίαν.

ΝΑ'

Οἱ ἐρασταί.

Αἱ ὑπὸ τῆς χαρᾶς προξενούμεναι λιπο-
θυμίαι οὔτε πολὺ διαρκεῖς, οὔτε πολὺ ἐ-
πικίνδυναι εἶναι. Ὑπῆρξαν καὶ θανάσιμοι
τοιαῦται ἀλλὰ τὰ παραδείγματα ταῦτα
εἶναι σπανιώτατα.

Ἡ Ἀρτεμις, λοιπόν, δὲν ἐβράδυεν ν'
ἀνοιξὴ τοὺς ὀφθαλμούς καὶ εὐρέθη εἰς τὰς
ἀγκάλας τοῦ Βουσύ, ὅστις δὲν ἠθέλησε νὰ
παρὰχωρήσῃ εἰς τὴν κόμησάν Σαῖν-Λὺκ
τὸ πλεονέκτημα νὰ δρέψῃ τὸ πρῶτον
βλέμμα τῆς Ἀρτέμιδος.

— ὦ! ἐπιθύρῃσεν ἡ Ἀρτεμις, συνερχο-
μένη εἰς ἐαυτήν, εἶναι φοβερόν νὰ καταλά-
θωσιν ἡμᾶς εἰς τοιαύτην θέσιν.

Ὁ Βουσύ προσεδόκα ἐτέρως λέξεις.

Ἐπεταί συνέχεια.

Δηλ.

ΝΥΞ ΕΥΘΥΜΟΣ

[Ἐκ τῶν τοῦ Guy de Maupassant]

Συνέχεια καὶ τέλος, ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Εἶχον ἐτοιμασθῇ τὰ πάντα. Καὶ ἀνε-
μένομεν. Ἀνεμένομεν μίαν ἡδὴ καὶ πλεόν
ὥραν. Ἡ εὐάρεστος ὁσμὴ τῶν ἐψηθέντων
πτηνῶν ἐπλήρου πᾶσαν τὴν οἰκίαν.

Κτύπος ἐπὶ τοῦ θυροφύλλου μᾶς ἐξή-
γειρεν ὅλους ταυτοχρόνως. Ὁ παχὺς Πον-
δερελ ἔτρεξεν ἀμέσως ν' ἀνοιξὴ καὶ μετὰ
ἐν μόλις λεπτὸν ἡ εἰκὼν μιᾶς καλογρη-
ούλας, ἰσχυρῆς, ἐρρυτιδωμένης, δειλῆς, χαι-
ρετώσης ἀλληλοδιαδόχως τοὺς τέσσαρας
οὐσάφους, οἵτινες τὴν παρετήρουν εἰσερ-

χομένην ἀφηνιασμένοι, ἐνεφανίζετο ἐντὸς
τοῦ πλαϊσίου τῆς θύρας. Ὅπισθεν αὐτῆς
θόρυβος βακτηριῶν ἐπληττε τὸ ἔδαφος
τῆς εἰσόδου καὶ μόλις ἐκείνη εἰσῆλθεν εἰς
τὴν αἴθουσαν, διέκρινα τὴν μίαν κατόπι
τῆς ἄλλης τρεῖς κεφαλὰς γραιῶν φερουσῶν
λευκοὺς κεκρυφάλους, αἵτινες προέβαιον
τρικλίζουσαι, μετὰ διαφορετικὰ ἐκάστη κι-
νήματα, ἡ μία κλίνουσα πρὸς τὰ δεξιὰ
καὶ πρὸς τ' ἀριστερὰ ἡ ἄλλη. Καὶ τρεῖς
γυναῖκες παρέστησαν ἐνώπιον ἡμῶν, τρεῖς
γυναῖκες χωλαίνουσαι, σύρουσαι τοὺς πό-
δας, παραμεμορφωμέναι ὑπὸ τοῦ γήρατος
καὶ παρακεκομμέναι ἐκ τῶν νόσων, τρεῖς
ἀνάπηροι, ἀνίκανοι πλεόν πρὸς οἰανδήποτε
ἐργασίαν, αἱ τρεῖς μόναι δυνάμεναι ἀκόμη
νὰ βαδίζωσιν ἐκ τῶν τροφίμων τοῦ φιλαν-
θρωπικοῦ καταστήματος ὅπερ διηύθυνεν ἡ
Ἀδελφὴ ἡ πρώτη εἰσελθούσα ἐν τῇ οἰκίᾳ.

Αὕτη εἶχε μεταστραφῇ ἀμέσως παρα-
τηρούσα μετὰ μερίμνης καὶ στοργῆς τὰς
ἀναπήρους τῆς· ἀφοῦ δὲ καὶ αὗται εἰσῆλ-
θον, ἰδοῦσα τὰ σήματα τοῦ βαθμοῦ μου:
— Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ, μοι λέγει, κύ-
ριε ἀξιωματικέ, διότι ἐσυλλογίσθητε τὰ
δυστυχῆ αὐτὰ πλάσματα. Ἀπολαμβάνουν
τόσων ὀλίγων ἡδονῶν ἐν τῇ ζωῇ, ὥστε ἡ
πρόσκλησίς σας εἶναι καὶ μεγίστη ἄμα εὐ-
χρηστῆσι καὶ μεγίστη τιμὴ δι' αὐτάς.

Τὴν στιγμήν ἐκείνην διέκρινα τὸν ἐφη-
μέριον, ἀπομεινάντα κεκρυμμένον ἐν τῇ
σκιά τοῦ διαδρόμου καὶ καγχάζοντα ἐξ
ὅλης καρδίας. Ἀκολουθῶν δὲ τὸ παρά-
δειγμά του ἤρχισα καὶ ἐγὼ νὰ γελῶ ἐπί-
σης, παρατηρῶν ἰδίως τὰ μούτρα τοῦ Μαρ-
κά, δεικνύων δὲ καθίσματα εἰς τὴν κα-
λογραΐαν:

— Καθήσατε, Ἀδελφὴ μου, τῇ εἶπον.
Λογίζομεθα λίαν εὐτυχεῖς καὶ ὑπερήφανοι
διὰ τὴν ἐκ μέρους ὑμῶν ἀποδοχὴν τῆς
ταπεινῆς μᾶς προσκλήσεως.

Ἡ Ἀδελφὴ ἔλαβε τρία καθίσματα, τὰ
παρέταξεν ἐνώπιον τῆς ἐστίας, ὠδήγησε
τὰς τρεῖς ἀναπήρους, τὰς ἐκάθισεν, ἀφή-
ρεσε τὰς βακτηρίας καὶ τὰ ἐπανωφόριά
των, ἅτινα κατέθηκεν ἐν τινι γωνίᾳ, εἴτα
δὲ ἤρχισε νὰ μᾶς τὰς συνιστᾷ ἀνὰ μίαν.

— Αὕτη, ἔλεγεν ἡμῖν δεικνύουσα τὴν
πρώτην, ἦτις ἦτο ἰσχυροτάτη, ἀλλ' εἶχε
τὴν κοιλίαν ὑπερμέτρως ἐξωγκωμένην, ὑ-
δρωπικὴ ἀναμφιβόλως, αὕτη εἶναι ἡ κυρὰ
Πωμέλλα, τῆς ὁποίας ὁ ἄνδρας ἐφονεύθη
κρημνισθεὶς ἀπὸ μίαν στέγην καὶ ὁ υἱὸς
ἀπέθανεν εἰς τὴν Ἀφρικὴν. Εἶναι ἐξήντα
δύο ἐτῶν.

Ἐπειτα δεικνύουσα τὴν ἄλλην, ἥτις
ἦτο ὑψηλὴ καὶ ἥς ἡ κεφαλὴ ἔτρεμε διη-
νεκῶς:

— Αὕτη εἶναι ἡ κυρὰ-Γιαννοῦ, ἡλικίας
ἐξήνταεπτὰ ἐτῶν. Δὲν βλέπει πρὸ πολλοῦ
καθόλου, διότι εἰς μίαν πυρκαϊᾶν ἐκάη
τὸ πρόσωπόν της καὶ τὸ μισὸ πόδι της,
τὸ δεξιόν.

Καὶ τέλος δεικνύουσα ἡμῖν τὴν τρίτην,
εἶδος νάνου μετὰ προέχοντα ὀφθαλμούς,
συστρεφομένους καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις,
στρογγυλοὺς καὶ βλακῶδεις:

— Εἶναι ἡ Πουτοῦζ, ἀγαθὴ ἡ καὶ μὲν.
Μόνον σαρανταεσσάρων ἐτῶν.